

Дмитро Павличко

ЗОЛОТЕ ЯБКО

ВИБРАНЕ

*«Золоте ябко. Вибране» Дмитра Павличка — збірка, до якої увійшли найкращі зразки інтимної лірики поета***. Еротичні мотиви є центральними у збірці, ліричний герой з надзвичайною майстерністю оспівує кохання чоловіка і жінки як першооснову всесвіту, як одне з найпрекрасніших почуттів. Світову славу принесли митцю такі поетичні збірки як «Любов і ненависть», «Гранослов», «Таємниця твого обличчя», «З різних літ», «Час», «Золоте ябко».*

Дмитро Павличко — видатний український поет і перекладач, який працював у жанрах громадянської та інтимної лірики.

Дмитро Павличко

Золоте ябко

Ти, мов яблуко з галузки

Ти, мов яблуко з галузки,
Впала в трави молоді.
Я звільнив тебе від блузки,
Клавши руку на груді.
Я звільнив тебе від льолі
І від інших одежин,
Розглядаючи поволі
Кучерявий, гострий клин.
Я на нього настромився,
Я відчув небесний біль,
Я злетів, я народився,
Наче з кокона мотиль.
Я крильми моливсь преклонно,
Богу дякував за те,
Що світило твоє лоно,
Наче ябко золоте.

Візьми мене, як арфу, поміж ноги

Візьми мене, як арфу, поміж ноги,
І грай, і грай, та струни не порви,
Бо я прийшов з далекої дороги,
Подібний до згорілої трави.
Моя кохана, завтра я воскресну,
Ти ж нині невоскреслого кохай.
Я не поїду більше ні за Десну,
Я не подамся більше за Дунай.

Між персами твоїми — жолобок

Між персами твоїми — жолобок,
Задolina життя і пропадання,
Туди, немов нитки в один клубок,
Збігаються мої думки й жадання.
Там погляд мій свої стежки снує,
Вникаючи крізь блузу і сорочку,
Зникає дивно там єство моє,
Мов крапля на вишневому листочку.
Та ні, я виникаю із води,
Мов рятувальна виспа в океані.
І починаються мої важкі труди
Між горами на тій святій поляні.

На мене сходить воля звідтіля,
Де є одна гора, а поруч — друга.
І твої груди тверднуть, як земля,
Яка, немов рятунку, прагне плуга.

Я буду витрачати

Я буду витрачати
Здоров'я і талант,
Я буду все втрачати
За твій маленький грант —
За скинуту запаску,
Що я за нею чах,
За ледь примітну ласку
В твоїх сумних очах,
За лона орхідею,
За ноги, що стають
За спиною моєю
Крильми — і в світ несуть.

Як би я знав, де ти живеш

Як би я знав, де ти живеш,
Дивився б крізь вікно знадвору,

Як ти виходиш із одеж,
І входиш в мрію снів прозору.
Я там стояв би цілу ніч,
Щоб знову бачити, як вранці
Злітає сон із твоїх віч,
І ти встаєш в прозорій тканці.
Та я не знаю... Не дано,
Бо ми з тобою не знайомі,
Та чом же те твоє вікно
Горить в космічному огромі?
Коли дивлюсь на небеса,
Я те вікно щоночі бачу,
І сходить золота краса
В мою фантазію чортячу.

Ти дуже гарна, але я з тобою

Ти дуже гарна, але я з тобою
В ліс не піду, де пахне тінь хмільна,
Де чорт під папороттю голубою
На нас чекає з чаркою вина.
Питво і перевтілення химерне
Чекає там звабливе і страшне:
Боюсь, що біс мене в коня оберне,
Дух амазонки в тебе зажене.
Боюсь, що я іржатиму від щастя,